

[Poul Møller.]

Den progressive beskatning på dette område har naturligvis aldrig haft den sociale begrundelse, som den progressive beskatning har med hensyn til personer. Man kan diskutere, hvor stor del af den samlede beskatning der betales af selskaberne, men der er ingen rimelighed i en progression efter forholdet mellem aktiekapitalens størrelse og udbyttets størrelse. Aktiekapitalen er i almindelighed ikke udtryk for selskabets sociale placering, for dets rigdom. Et selskab med lille aktiekapital kan have den samme skatteevne som et selskab med stor kapital. Den foreslåede proportionale beskatning forekommer derfor mit parti mere rationel og mere retfærdig. At skattefradragets retten gennemføres fuldtud også her ved selskabsbeskatningen, er en rimelig konsekvens af forslaget principielle stilling til bevarelsen af skattefradragets retten og vil forhåbentlig medvirke til at grundfæste denne ret.

I forbindelse med selskabsskatten skal jeg på mit partis vegne oplyse, at vi fortsat forbeholder os vor stilling med hensyn til beskatningen af kooperative virksomheder. De bestemmelser, der er optaget i forslaget, svarer til de gældende, som uden vor medvirken i sin tid blev gennemført af et stort flertal i dette høje ting. Vi mener ikke, at disse principper er tilfredsstillende, men vi afventer den bedømmelse heraf, som det nedsatte udvalg af sagkyndige skal afgive om problemet. Det er mit partis håb, at dette udvalgs arbejde nærmer sig sin afslutning, således at vi til den tid på grundlag af den afgivne betænkning kan drøfte spørgsmålet om den kooperative beskatning her i tinget.

Når den nuværende regering skal udarbejde en skattereform, er det klart, at denne må afspejle regeringspartierne principielle indstilling til landets skattepolitik. Denne indstilling må være i modsætning til socialdemokratiets indstilling. Heri er der intet mærkeligt. Forskellen viser sig tydeligt, når talen er om fradragets retten og formueskatten. Vi forstår udmærket vel, at socialdemokratiet vender sig mod forslaget på disse områder, vi forstår udmærket vel, at det ærede medlem hr. Hans Knudsen gik imod forslaget på disse områder. Vi forstår det godt, fordi man må se forskelligt på privat kapitaldannelse, efter som man er af den opfattelse, at staten skal dirigere

erhvervslivet, eller man mener, at dette i videst mulig udstrækning skal være selvhjulpet.

Jeg hører slet ikke til dem — det tror jeg heller ikke det ærede medlem hr. Hans Knudsen gør —, der tror, at socialdemokratiet har opgivet sine socialistiske hensigter. Socialdemokratiet har naturligvis opgivet at gennemføre socialisering gennem nationalisering, ved statsovertagelse af erhvervs virksomheder. Denne ortodokse vej til socialisme hører en svunden tid til, men socialdemokratiet har fundet en mere raffineret vej, som gør erhvervslivet afhængigt af staten. Dette kan ske ved at ophæve skattefradragets retten — der lægges ikke skjul på, at man derved netop vil muliggøre en højere beskatning af de mest opsparingsegnede indtægter —, og det kan ske ved at vende sig mod en lettelse af formueskatten. Derved opnår man, at opsparingen ikke kan følge med opsparingsbehovet, og resultatet heraf vil uvægerligt blive, at det private erhvervsliv i stadig stigende udstrækning må henvende sig til staten om hjælp, når større investeringsopgaver skal løses. Staten vil da kunne yde hjælp, men kun ved påny at beskatte større indtægter og formuer, hvorved det private erhvervsliv yderligere vil blive svækket og må stå med hatten i hånden hyppigere end tidligere. Dette er en farlig vej, som fører os ind i det socialistiske samfund ad snigsocialiseringens vej, men det er en populær vej, fordi det altid er populært at kræve, at den rige skal betale mere. Det er let at lokke mange til at tage del i ulvehylet. Men er man af den anskuelse, at vort erhvervsliv i videst mulig udstrækning skal stå på egne ben, og at den private kapitaldannelse til syvende og sidst danner grundlaget for erhvervenes ekspansion og investeringsmuligheder, er det naturligvis vanvid at deltage i ulvehylet og at åbne mulighed for en stadig hårdere beskatning af den private kapitaldannelse, som er afgørende for erhvervslivets beståen.

Det kan derfor kun glæde mit parti, at det foreliggende forslag tager hensyn til opsparingen og foreslår skattefradragets retten bevaret. Imod denne er det anført, at den er ukendt i andre lande. Hertil er blot at sige, at det er værst for disse lande. Fradragets retten hviler også efter min opfattelse på det rigtige princip, at borgerne ikke bør beskattes af den del af deres indtægter, som